

Arrest

nr. 300 575 van 24 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 24 november 2021 als niet-begeleide minderjarige en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 november 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 juli 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 5 april 2023.

1.3. Op 29 juni 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 juli 2023 aangetekend verzonden.

Op (...) november 2023 bereikte verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, S.(...) S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van pasthoen origine te zijn. Je werd geboren op (...) 2005 in het dorp Shabi van het district Haskamina (Dehbala) van de provincie Nangarhar. Twee à drie jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan verhuisde je naar de stad Jalalabad. Je ging niet naar school en volgde geen religieuze lessen. Je ging naar de moskee om te bidden en werkte op de velden van jouw familie. Daarnaast zorgde je voor de koeien. Jouw moeder verblijft nog steeds in de stad Jalalabad samen met jouw broers en zussen. Je weet niet waar jouw vader is.

Jouw oom langs moederszijde, N.(...) K.(...), werkte voor de Afghaanse overheid in de provincie Wardak. Hij had nog regelmatig contact met jouw moeder in jouw dorp Shabi in het district Haskami. Jij en jouw familie hebben hierdoor problemen gekregen met Daesh. Daesh dacht dat jullie spionnen voor de overheid waren en viel jullie huis aan. Op een dag was jouw moeder met jouw kleine broer naar het ziekenhuis in de stad. Daesh omsingelde jullie huis en vroeg jouw vader jouw moeder op te bellen. Jouw vader moest haar zeggen dat ze diende terug te keren naar het dorp. Toen de leden van Daesh even afgeleid waren door een andere dorpeling zei jouw vader snel aan jouw moeder dat ze in geen geval terug mocht komen naar huis. Wat jouw vader niet wist was dat er opnameapparatuur in de gsm zat. Daesh ging weg maar deed jullie deur van buiten op slot. Daesh hoorde wat jouw vader had gezegd en kwam hem halen. Hij werd naar jullie gastenverblijf gebracht en door hen geslagen. Daesh wachtte nog enkele dagen af tot je moeder zou terugkeren. Na 4 dagen hebben ze jouw vader en jou meegenomen nadat ze jullie handen hadden vastgebonden. Jullie werden naar het dorp Gorgori gebracht. Jullie kregen een blinddoek op en werden vastgezet in een toren voor drie dagen. Na drie dagen kwamen ze jullie melden dat er geen rechter beschikbaar was en dat ze jullie naar Momandari zouden sturen. Opnieuw werden jullie geblinddoekt en weggebracht. In Momandari werd er ondertussen gevochten tussen Daesh en de taliban. Jullie werden er naar de moskee gebracht en vervolgens naar een kamer. In die kamer zaten nog andere mensen. Jij en jouw vader werden in aparte kamers gezet. Er werd 10 dagen lang gevochten in Momandari en ze konden zich niet langer met jullie bezighouden dus werden jullie vrijgelaten, op voorwaarde dat jullie in jullie dorp zouden blijven wonen en niet naar Jalalabad zouden verhuizen. Jouw vader besliste dat het te gevaarlijk werd in het dorp en besloot met zijn gezin te verhuizen naar Jalalabad. Jullie hadden echter een zwaar leven in de stad Jalalabad aangezien jullie alles hadden achtergelaten in het dorp. Jouw vader vond uiteindelijk werk bij de politie in de provincie Farah. De taliban kwamen dit te weten en jullie werden door hen bedreigd. Jouw vader diende te stoppen met zijn werk en jij diende je aan te bieden bij de taliban. De machtsovername door de taliban hing in de lucht en er werd besloten dat het niet langer veilig was voor jou om in Afghanistan te blijven. Jouw oom langs moederszijde regelde jouw vertrek. Je verliet Afghanistan een maand voor de machtsovername van de taliban en reisde via Pakistan naar Iran en Turkije, vervolgens per boot naar Italië en via Frankrijk naar België. Op 24 november 2021 kwam je hier aan en de volgende dag heb je een verzoek om internationale bescherming ingediend, als niet-begeleide minderjarige.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban en Daesh.

Ter staving van jouw verzoek leg je de kopieën van jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), de taskara's van jouw ouders, de taskara van jouw oom N.(...) K.(...), de bankkaart van jouw vader, enkele documenten over jouw oom N.(...) K.(...) zijn werk en een foto van jouw oom N.(...) K.(...) neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat je het gegeven dat de taliban jou zouden hebben willen rekruteren (CGVS, p. 23, 24) omwille van het werk van jouw vader bij de politie niet vermeld hebt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; zie vragenlijst), of bij aankomst in België toen je werd geregistreerd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (zie verslag 25/11/2021). Wanneer jou op het CGVS wordt gevraagd om hier een verklaring voor te geven verklaar je slechts dat er jou werd gevraagd alles kort te vertellen (CGVS, p. 31). Wanneer er vervolgens wordt opgemerkt dat er jou duidelijk de kans werd verleend dit probleem te vertellen op DVZ kom je niet verder dan dat je kort diende te zijn en er niet naar jouw belangrijke problemen werd gevraagd (CGVS, p. 31). Vervolgens wordt er opgemerkt dat er jou letterlijk werd gevraagd waarom jij [uit Afghanistan] werd weggestuurd. Je antwoordt hier op dat dit niet aan jou werd gevraagd (CGVS, p. 31). Wanneer er jou vervolgens op gewezen wordt dat die vraag jou wel degelijk werd gesteld aangezien deze te lezen valt in de vragenlijst door DVZ ingevuld, herhaal je slechts dat deze vraag jou niet werd gesteld (CGVS, p. 32). Dit is geen afdoende verklaring voor deze omissie, te meer het een kernelement van je asielrelaas betreft. Verder verklaar je dat je bij aankomst nog niet op de hoogte was over jouw casus en dat je je niet goed voelde op dat moment (CGVS, p. 32). Het is merkwaardig dat je niet op de hoogte zou zijn geweest van jouw casus daar je als gevolg van jouw casus, met andere woorden jouw problemen, Afghanistan hebt moeten verlaten. Dit is een opmerkelijke vaststelling die de geloofwaardigheid ondermijnt. Immers kan er van jou verwacht worden dat je over jouw persoonlijke probleem vertelt van zodra je hier de kans toe krijgt.

Wat de gedwongen rekrutering door de taliban betreft (CGVS, p. 23) dient er verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EU AA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Dit alles blijkt geenszins uit jouw verklaringen. Je komt niet verder dan te stellen dat de taliban tegen jouw vader hebben gezegd dat jij naar hen moest gaan (CGVS, p. 24). Meer kan je er niet over vertellen. Hoeveel keer ze dit aan jouw vader hebben gevraagd weet je niet (CGVS, p. 25). De taliban zijn je nooit thuis komen zoeken (CGVS, p. 24). Tegen jou hebben ze niet gesproken (CGVS, p. 25) en niemand anders heeft jou ooit gevraagd om je aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 25). In de moskee werd er door de maulawi's en de qari's wel verteld dat ze een islamitische regering zouden vormen en dat mensen met hen dienden samen te werken (CGVS, p. 25) maar verder werd er niks verteld over rekrutering (CGVS, p. 25). Of er op andere plaatsen nog over de taliban werd gesproken kan je niet zeggen (CGVS, p. 26). Dit wijst evenmin op enige vorm van indoctrinatie door de taliban in jouw regio. Je

ontving geen andere bedreigingen van de taliban (CGVS, p. 26). Dit alles wijst er niet op dat de taliban jou zouden hebben willen rekruteren, laat staan een zelfmoordaanslag zouden hebben willen laten plegen. Waar je verder nog verwijst naar het werk van jouw vader bij de Afghaanse politie als reden voor jouw vrees bij terugkeer dient te worden opgemerkt dat je ook hier geen gegronde vrees voor vervolging aantoonst. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update__1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat jouw vader gezocht wordt door de taliban (CGVS, p. 16). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover. Iemand, je kan niet zeggen wie, zou jouw vader verklapt hebben bij de taliban (CGVS, p. 31). Hierdoor zou jouw vader telefonische bedreigingen gekregen hebben van de taliban (CGVS, p. 26). Je kan hier weinig meer over vertellen. Of ze hem nog op een andere manier bedreigd hebben weet je niet (CGVS, p. 26). Jouw vader zou niet meer thuis wonen en zich verplaatsen. Waar hij verblijft kan je niet zeggen omdat jouw moeder hierover niks zegt (CGVS, p. 16). Je weet enkel dat hij niet thuis is als jij opbelt (CGVS, p. 16). Het is opvallend dat jouw moeder jou hierover niks zou willen zeggen. Door het afleggen van zeer vage verklaringen over de vervolging van jouw vader en zijn huidige verblijfplaats toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw eigen situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan jij a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Dat je verder problemen zou ondervinden door het werk van jouw oom aan moederszijde N.(...) K.(...) kan evenmin worden aangenomen. Jouw oom woont en werkte met zijn gezin in Maidan Wardak (CGVS, p. 20, 27). Over zijn problemen heb je geen verder informatie (CGVS, p. 27). Dat jij dan door het werk van jouw oom aan moederszijde problemen zou ondervinden met de taliban in de stad Jalalabad is weinig aannemelijk.

Daarnaast kan je ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd na jouw vertrek (CGVS, p. 26). Jouw familie zou hier niks over gezegd hebben en je hebt er ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 26). Het is opmerkelijk dat jouw familie informatie zou achterhouden om jou eventueel niet ongerust te maken en dat ze jou niet op de hoogte zouden brengen van eventuele andere acties van de taliban. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat jouw familie jou uit bezorgdheid niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p. 23, 33). Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Zo ook kan er van jou interesse in het verdere verloop van de problemen verwacht worden. Echter heb je aan jouw ouders niet gevraagd wat er na jouw vertrek nog allemaal is gebeurd (CGVS, p. 26). Je verklaart wel dat je denkt dat het nu redelijk goed met jouw familie gaat (CGVS, p. 14) en dat ze nog steeds in de stad Jalalabad wonen (CGVS, p. 15, 17). Jouw broers kennen er geen problemen (CGVS, p. 28) en andere familieleden kennen evenmin een probleem (CGVS, p. 27, 28). Dit wijst er niet op dat jouw familie zou gevisieerd worden door de taliban.

Wat de problemen met Daesh betreft dient te worden vastgesteld dat deze evenmin kunnen overtuigen. Daesh zou jouw familie ervan verdenken spionnen te zijn. Ze zouden die mening zijn toegedaan omdat jouw moeder telefoneerde met haar broer, jouw oom aan moederszijde N.(...) K.(...) in Maidan Wardak. Hoe Daesh zou te weten zijn gekomen dat jouw moeder telefonisch contact had met haar broer is nog zeer de vraag, zelf weet je het ook niet (CGVS, p. 29). Verder is het weinig aannemelijk dat Daesh een vrouw zonder buitenshuis werk, die het huishouden doet en voor het gezin zorgt (CGVS, p. 16), er plots van zou verdenken een spion te zijn. Eveneens is het niet geloofwaardig dat mocht Daesh de mening toegedaan zijn dat jouw moeder en jouw familie spioneerden ze jou en jouw vader gevangen nemen maar vervolgens zomaar laten gaan (CGVS, p. 23). Dit nadat ze zich eerst de moeite hebben getroost jullie mee te nemen en 10 dagen vast te houden (CGVS, p. 23, 29). Men zou eerder, gezien de reputatie van Daesh, verwachten dat ze jullie niet verder laten leven. Zeker nadat jouw vader hen eerder zou hebben proberen misleiden. Hij zou immers jouw moeder andere informatie dan gevraagd hebben doorgegeven

(CGVS, p. 23). Daarnaast kenden jullie in de stad Jalalabad geen verdere problemen omwille hiervan en kwam Daesh jullie hier niet zoeken, nochtans denk je dat ze jullie gevolgd zijn (CGVS, p. 29), wat niet wordt aangenomen. Mochten ze daadwerkelijk weten dat jullie verhuisd waren naar de stad Jalalabad is het niet aannemelijk dat ze jullie vervolgens met rust laten. Immers hadden jullie de enige voorwaarde voor jullie vrijlating geschonden, zijnde niet verhuizen naar de stad Jalalabad (CGVS, p. 23). Jijzelf woonde nog 2 à 3 jaar in de stad Jalalabad, in dezelfde buurt zonder enig probleem (CGVS, p. 11, 31). Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban en Daesh niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Jij hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebt. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Tot slot dient te worden vermeld dat je dus nog steeds beroep kan doen op een ondersteunend netwerk in Afghanistan, gezien je verklaart dat jouw ouders nog steeds met het gezin in Nangarhar wonen, en je daarbij verklaarde te denken dat ze het goed stellen (CGVS p. 14).

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw taskara toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan je stelt dat die van jouw vader en moeder zijn, deze taskara's kunnen hoogstens hun identiteit aantonen en voegen verder niets toe aan jouw asielmotieven. De bankkaart van jouw vader toont aan dat hij een rekening had bij de Kabulbank. Uit deze bankkaart is niet af te leiden dat hij problemen kende of zou kennen. De documenten en de foto van jouw oom N.(...) K.(...) tonen zijn tewerkstelling aan maar tonen niet aan dat jij hierdoor problemen zou ondervinden. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten

werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van

aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien brengt jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te

maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke. Je verklaart dat je niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat ze jou ervan gaan verdenken een ongelovige te zijn geworden (CGVS, p. 24). Volgens jou zouden ze er zelfs van op de hoogte zijn dat je in België bevindt (CGVS, p. 24). Echter kan dit niet worden aangetoond. Verder stel je in Afghanistan je baard te moeten scheren en niet het kapsel te mogen kiezen (CGVS, p. 24) dat je wil en zou je er niet naar school kunnen gaan (CGVS, p. 24). Dat je in Afghanistan zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat jij jou in Afghanistan (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen ‘vervolging’ in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van jou maken op zich geen inbreuk uit op jouw fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat jij bij een terugkeer naar jouw land en regio van herkomst ingevolge jouw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan naar de moskee te zijn geweest en nog steeds contact te hebben met jouw familie (CGVS, p.14). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name “de verplichting van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel”.

In een eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op het gegeven dat zijn identiteit en nationaliteit niet worden betwist, net zomin als het feit dat verschillende van zijn familieleden voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten hebben gewerkt.

In een tweede onderdeel van het middel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker gaat vervolgens in op zijn vrees omwille van verwestering, waartoe hij verwijst naar diverse rapporten en artikels en besluit met een betoog met betrekking tot het voordeel van de twijfel.

In een derde onderdeel van het middel gaat verzoeker uitgebreid in op de nood aan subsidiaire bescherming. Hij gaat daarbij in op de socio-economische en humanitaire situatie en de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst te dezen opnieuw naar diverse rapporten en artikels.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgend stavingstuk: OSAR, *“Afghanistan: risques au retour liés à l’occidentalisation”* van 26 maart 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 10 januari 2024 laat de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) geworden waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- UNAMA *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023;
- COI Focus *“Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023.

2.2.3. Op 15 januari 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) neer met volgende bijkomende stavingstukken:

- schoolattesten (stuk 1);
- getuigenis van A. M., leerkracht van verzoeker (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) met betrekking tot het gegeven dat de taliban verzoeker zouden hebben willen rekruteren, dient te worden opgemerkt dat (a) verzoeker dit niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, evenmin toen hij bij zijn aankomst in België als niet-begeleide minderjarige vreemdeling werd geregistreerd, (b) verzoekers verklaringen over de gedwongen rekrutering niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie en bijgevolg niet kan blijken dat de taliban hem zouden hebben willen rekruteren, laat staan een zelfmoordaanslag zouden hebben willen laten plegen;

(ii) wat betreft verzoekers verwijzing naar het werk van zijn vader bij de Afghaanse politie blijkt dat (a) bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, doch dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn vader gezocht worden door de taliban, (b) familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, maar verzoeker haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan;

(iii) er kan geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeker problemen zou ondervinden door het werk van zijn oom aan moederszijde, aangezien verzoekers oom met zijn gezin woont en werkte in Maidan Wardak en verzoeker over zijn problemen geen verdere informatie heeft;

(iv) verzoekers vage verklaringen aangaande wat er nog allemaal is gebeurd na zijn vertrek, zijn gebrek aan initiatief om informatie te verzamelen en zijn verklaring als zou het nu redelijk goed gaan met zijn familie die nog steeds in de stad Jalalabad wonen, wijst erop dat zijn familie niet door de Taliban wordt gevisieerd;

(v) wat betreft de problemen met Daesh dient te worden vastgesteld dat (a) het niet duidelijk is hoe Daesh te weten zou zijn gekomen dat verzoekers moeder telefonisch contact had met haar broer, (b) het weinig aannemelijk is dat Daesh net verzoekers moeder als spion zouden verdenken, (c) het niet geloofwaardig is dat Daesh verzoeker en zijn vader gevangen zouden nemen, maar vervolgens zomaar zouden laten gaan, te meer daar verzoekers vader hen eerder reeds probeerde te misleiden, (d) verzoeker en zijn familie in de stad Jalalabad geen verdere problemen kenden en Daesh hen daar niet kwam zoeken;

(vi) verzoeker kan beroep doen op een ondersteunend netwerk in Afghanistan aangezien hij verklaart dat zijn ouders nog steeds met het gezin in Nangarhar wonen en hij daarbij stelde te denken dat ze het goed stelden;

(vii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(ix) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(x) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen informatie aan, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Voorafgaande opmerkingen

2.3.4.1. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 5 april 2023 was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers (toenmalige) voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Verder staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“(…)

Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolg van zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Het algemeen betoog dat de commissaris-generaal geen enkele aandacht heeft besteed aan het feit dat achter deze verzoeker om internationale bescherming een jongeman schuilt van vijftien jaar die zijn land van herkomst alleen heeft moeten ontvluchten, is niet van aard om afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.4.2. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker voert aan bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor de Taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor de Afghaanse politie in de provincie Farah en voor Daesh omwille van de werkzaamheden van zijn maternale oom N. K. voor de Afghaanse overheid in de provincie Maidan Wardak.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat uit het geheel van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Zoals hieronder zal blijken, kan immers geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker geschetste profiel van ongeletterde landbouwerszoon en zijn geschetste levensomstandigheden in Afghanistan.

Wat betreft verzoekers voorgehouden analfabetisme (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 15 juli 2022, vraag 11; CGVS, p. 17) merkt de Raad op dat dit haaks staat op de vaststelling dat verzoeker diverse documenten ondertekende met een eigen handtekening (vragenlijst, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, de bevestiging dat hij de tolk begrijpt, de verklaring die de Belgische autoriteiten de toelating geeft inlichtingen in te winnen, verklaring woonplaatskeuze en ontvangstbewijs, al deze documenten dateren van 15 juli 2022). Verder relateert ook verzoekers verklaring dat hij een Facebook-, Instagram- en TikTok-account bezit en gebruikt, waarvoor hij een eigen e-mailadres heeft (administratief dossier, CGVS, p. 17), zijn bewering als zou hij analfabeet zijn. Deze vaststelling ondermijnt op zijn beurt de bewering als zou verzoeker nooit enige vorm van scholing hebben gekregen, zoals hij nochtans voorhoudt tijdens zijn persoonlijk onderhoud (administratief dossier, CGVS, p. 9 en 11).

Verder kunnen ook verzoekers verklaringen aangaande zijn profiel als landbouwerszoon en zijn levensomstandigheden in zijn regio van herkomst (dorp Shabi, district Haskamina in de Afghaanse provincie Nangarhar) niet overtuigen. Zo is het opvallend dat verzoeker, gevraagd wat hij in Afghanistan deed, in eerste instantie antwoordt dat hij daar geen bezigheid had en niets deed (administratief dossier, CGVS, p. 9). Vervolgens gevraagd om een dag in Afghanistan te omschrijven, verklaart verzoeker dat hij naar hun velden ging, daar rondliep en de velden water gaf. Op deze velden zouden granen en rijst worden geteeld (administratief dossier, CGVS, p. 10). Verder zou verzoeker echter niets hebben gedaan (*ibid.*, p. 9). Vervolgens opnieuw gepeild of hij dan niet in het huishouden moest helpen, antwoordt verzoeker bevestigend. Hierop gevraagd wat zijn precieze taken waren, geeft verzoeker plots aan dat hij eten bracht naar hun koeien en mee boodschappen ging doen in de stad Jalalabad. Later tijdens het persoonlijk onderhoud voegt verzoeker nog toe dat hij mee hielp de gewassen op de velden te oogsten (administratief dossier, CGVS, p. 11). Het is in deze context echter opvallend dat verzoeker niet op de hoogte is van wanneer de oogstperiode viel (administratief dossier, CGVS, p. 11-12). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoeker nog jong was, wijst de Raad erop dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en deze op doorleefde wijze kunnen situeren, *quod non in casu*. Te meer daar verzoeker ten tijde van zijn voorgehouden verblijf in zijn regio van herkomst ruim elf à twaalf jaar was (administratief dossier, CGVS, p. 11) en hij bijgevolg reeds de jaren des ondersheids had bereikt en hij bovendien verklaart verder zo goed als niets anders te hebben gedaan als dagdagelijkse bezigheden. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker behoudens voormelde beknopte en weinig geloofwaardige landbouwactiviteiten, het doen van boodschappen met zijn moeder en het bezoeken van een moskee om te bidden, geen enkele andere

activiteit zou hebben uitgeoefend doorheen zijn leven in Afghanistan. Dit wordt eens te meer bevestigd door de voorgaande vaststelling dat verzoeker wijzigende verklaringen aflegt omtrent zijn dagdagelijkse leven in zijn regio van herkomst en zijn ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn voorgehouden analfabetisme.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker tevens incoherente, vage en niet-doorleefde verklaringen aflegt met betrekking tot zijn levensomstandigheden in de stad Jalalabad. In dit verband dient erop gewezen dat verzoeker opnieuw verklaart dat hij in Jalalabad niets deed (administratief dossier, CGVS, p. 11). Hoewel verzoeker verklaart dat de veiligheidssituatie in Jalalabad goed was toen hij daar verbleef (*ibid.*, p. 14), zou hij niets hebben gedaan omdat hij niet kon buitenkomen omwille van problemen. Uit hetgeen volgt, zal evenwel blijken dat geen geloof kan worden gehecht aan deze voorgehouden problemen zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker hierdoor binnenshuis diende te blijven. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker gedurende de twee à drie jaar die hij in Jalalabad zou hebben doorgebracht altijd thuis zou zijn geweest. Dit wordt eens te meer bevestigd door het gegeven dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt waarbij hij enerzijds aangeeft dat hij niet naar buiten kon door de voorgehouden problemen, doch anderzijds verklaart wekelijks naar de moskee te gaan op vrijdag (administratief dossier, CGVS, p. 11-12).

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt en bijgevolg geen klaarheid schept over zijn profiel, zijn scholing en zijn levensomstandigheden in Afghanistan voor zijn komst naar België, hetgeen zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

2.3.5.2.2. Nog daargelaten voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met enerzijds Daesh omwille van de werkzaamheden van zijn maternale oom en anderzijds de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader.

Verzoeker voert aan dat zijn maternale oom, N. K., voor het Afghaanse leger werkte in de provincie Wardak. Verzoeker geeft aan dat hij als luitenant in het vierde bataljon gedurende lange tijd werkzaam was (administratief dossier, CGVS, p. 27), doch dat hij niet meer informatie heeft. Verzoeker legt ter staving van de werkzaamheden van zijn maternale oom nog een kopie van een bewijs van cursus voor, een kopie van "voorstelling" aan het bataljon en foto's (administratief dossier, CGVS, p. 20-21 en map 'Documenten').

Verzoeker vervolgt dat zijn vader zes maanden in een controlepost voor de Afghaanse politie werkte in de provincie Farah (administratief dossier, CGVS, p. 15-16). Verzoeker legt geen documenten neer om deze beknopte verklaringen te staven.

2.3.5.2.2.1. Zelfs zo geloof zou worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van zijn maternale oom N. K. en zijn vader blijkt uit de beschikbare informatie (EUAA, *Afghanistan. Targeting of Individuals* van augustus 2022; EUAA COI Query, *Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 4 november 2022 en EUAA "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Met betrekking tot de voorgehouden problemen in hoofde van verzoekers vader overweegt de commissaris-generaal echter pertinent als volgt:

"Je haalt aan dat jouw vader gezocht wordt door de taliban (CGVS, p. 16). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover. Iemand, je kan niet zeggen wie, zou jouw vader verklikt hebben bij de taliban (CGVS, p. 31). Hierdoor zou jouw vader telefonische bedreigingen gekregen hebben van de taliban (CGVS, p. 26). Je kan hier weinig meer over vertellen. Of ze hem nog op een andere manier bedreigd hebben weet je niet (CGVS, p. 26). Jouw vader zou niet meer thuis wonen en zich verplaatsen. Waar hij verblijft kan je niet zeggen omdat jouw moeder hierover niks zegt (CGVS, p. 16). Je weet enkel dat hij niet thuis is als jij opbelt (CGVS, p. 16). Het is opvallend dat jouw moeder jou hierover niks zou willen zeggen. Door het afleggen van zeer vage verklaringen over de vervolging van jouw vader en zijn huidige verblijfplaats toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het onmogelijk is om te weten wie er precies zijn vader verklikt heeft, maar dat hij reeds tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven dat iedereen in de familie op de hoogte was van de tewerkstelling van zijn vader en hij vermoedt dat de taliban op de hoogte zijn gesteld door één van de verdere familieleden. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat zijn vader momenteel niet meer in Jalalabad is, dat hij steeds van de ene naar de andere plaats verhuist om niet teruggevonden te worden door de taliban en dat hijzelf niet in rechtstreeks contact staat

met zijn vader. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren, bekritisieren en tegenspreken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde terechte vaststellingen.

Verzoeker beargumenteert in het verzoekschrift tevens dat hij niet op de hoogte is van alle details betreffende de bedreigingen aan het adres van zijn vader omdat hij nooit persoonlijk bedreigd is, alsook omwille van het feit dat zijn vader hem geen details vertelde omdat hij op dat ogenblik nog redelijk jong was en zijn vader hem niet ongerust wilde maken. Verzoeker voegt hieraan toe dat zijn moeder thans nog nauwelijks contact heeft met zijn vader. De Raad acht het evenwel allerminst plausibel dat verzoekers vader hem niet zou hebben ingelicht over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen van de taliban. Rekening houdend met het gegeven dat ook verzoeker werd bedreigd door de taliban omwille van deze werkzaamheden, kan in alle redelijkheid niet worden aangenomen waarom verzoekers vader/ouders hem niet op de hoogte zouden stellen van de precieze omvang van deze bedreigingen. Te meer daar zijn familie deze bedreigingen kennelijk van die orde achtte dat zijn oom en vader van oordeel waren dat verzoeker Afghanistan diende te verlaten en in België bescherming diende te zoeken (administratief dossier, 'fiche NBMV', p. 4). De Raad benadrukt nog dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban wegens de werkzaamheden van zijn vader, waarbij zijn vader aldus één van de spilfiguren van zijn asielrelaas uitmaakt, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich terdege over zijn vader, diens problemen met de taliban en diens lot zou trachten te informeren en hij hierover doorleefde, gedetailleerde en coherente informatie kan verschaffen. In dit verband kan voorts worden benadrukt dat niet kan worden ingezien waarom verzoekers moeder informatie voor hem zou achterhouden aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten en zij alzo bijgevolg mogelijk verzoeker de kans op bescherming zou ontzeggen door informatie voor hem achter te houden.

Aangaande de situatie en voorgehouden problemen van verzoekers maternale oom verklaart verzoeker dat zijn enige probleem is *"dat hij onzichtbaar rondloopt"*. Gevraagd welke bedreigingen zijn oom zou hebben ontvangen geeft verzoeker aan dat hij in Maidan Wardak woont (dit samen met zijn familie) en dat hij daardoor niets van hem weet (administratief dossier, CGVS, p. 20 en 27). Uit deze oppervlakkige, vage, niet-doorleefde verklaringen kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekers oom problemen zou kennen omwille van zijn werkzaamheden. Dit klemmt des te meer daar zijn oom en zijn gezin nog in Maidan Wardak zouden verblijven, waar zijn oom ook zijn werkzaamheden zou hebben uitgeoefend. Dit alles wijst niet op een vrees voor vervolging.

2.3.5.2.2. Verder blijkt uit voormelde landeninformatie niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de ANSF. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker maakt *in casu* echter geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk omwille van de werkzaamheden van zijn vader, dan wel zijn maternale oom N. K., van wie hij *a priori* overigens niet aannemelijk maakt dat zij zelf te maken hebben met daden van vervolging. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Zo wordt in de bestreden beslissing aangaande de voorgehouden rekrutering door de taliban omwille van de werkzaamheden van verzoekers vader ten eerste op goede gronden overwogen als volgt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat je het gegeven dat de taliban jou zouden hebben willen rekruteren (CGVS, p. 23, 24) omwille van het werk van jouw vader bij de politie niet vermeld hebt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; zie vragenlijst), of bij aankomst in België toen je werd geregistreerd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (zie verslag 25/11/2021). Wanneer jou op het CGVS wordt gevraagd om hier een verklaring voor te geven verklaar je slechts dat er jou werd gevraagd alles kort te vertellen (CGVS, p. 31). Wanneer er vervolgens wordt opgemerkt dat er jou duidelijk de kans werd verleend dit probleem te vertellen op DVZ kom je niet verder dan dat je kort diende te zijn en er niet naar jouw belangrijke problemen werd gevraagd (CGVS, p. 31). Vervolgens wordt er opgemerkt dat er jou letterlijk werd gevraagd waarom jij [uit Afghanistan] werd weggestuurd. Je antwoordt hier op dat dit niet aan jou werd gevraagd (CGVS, p. 31). Wanneer er jou vervolgens op gewezen wordt dat die vraag jou wel degelijk werd gesteld aangezien deze te lezen valt in de vragenlijst door DVZ ingevuld, herhaal je slechts dat deze vraag jou niet werd gesteld (CGVS, p. 32). Dit is geen afdoende verklaring voor deze omissie, te meer het een kernelement van je asielrelaas betreft."

(...)"

Verzoeker benadrukt in voorliggend verzoekschrift dat hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts kort de kans kreeg om uit te leggen waarom hij Afghanistan heeft verlaten en dat hij dit ook reeds aangaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. Verzoeker wijst er tevens op dat uit lezing van het verslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij reeds enige tijd aan het spreken was wanneer hij heeft uitgelegd dat zijn vader is beginnen werken voor de politie en dat hem op dat moment werd gevraagd om minder in detail te gaan en zijn relaas zo snel mogelijk af te ronden. Verzoeker meent dat hij aldus niet de mogelijkheid heeft gekregen om uit te leggen welke problemen hij heeft gekend met de taliban omwille van het werk van zijn vader. Desalniettemin heeft hij wél op de Dienst Vreemdelingenzaken uitgelegd dat hij de taliban vreest. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming niet van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas zou hebben vermeld, zo ook het gegeven dat de taliban hem zouden hebben willen rekruteren. Verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden aan hem voorgelezen in het Pashtou en hij heeft deze voor akkoord ondertekend. Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen, zij het dat hij kort zijn verhaal moest vertellen en er een fout is gemaakt wat betreft zijn laatste woonplaats voor zijn vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, CGVS, p. 4). Nergens geeft verzoeker hierbij evenwel aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om een kernelement uit zijn asielrelaas uiteen te zetten.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat het interview bij aankomst in België ('fiche NBMV') niet tot doel heeft om in detail de redenen van vertrek van de verzoeker om internationale bescherming te kennen, maar wel om niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, alsook hun kwetsbaarheden en behoeften te identificeren. Verzoeker meent ook dat rekening moet worden gehouden met de omstandigheden van dit interview. Hij was toen heel moe, net aangekomen en had geen enkel referentiepunt, noch enig contact met een voogd of een advocaat waardoor hij zich niet bewust was van het belang van zijn verklaringen en de correcte neerslag ervan. Verzoeker hekelt dat deze verklaringen niet aan hem werden voorgelezen, noch door hem werden ondertekend zodat geen enkele procedurele waarborgen zijn verbonden aan dit verhoor. De Raad merkt op dat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij lijkt te menen dat geen rekening gehouden mag worden met zijn verklaringen in de 'fiche NBMV' omdat hij er niet werd bijgestaan door een voogd of advocaat. Immers is het loutere feit dat hij er niet werd bijgestaan door een voogd en/of een advocaat op zich niet van aard om aan te tonen dat de weergave van zijn verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn, laat staan de juridische waarde ervan te ontnemen. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat de 'fiche NBMV' bij zijn eerste contact met de bevoegde instanties is opgesteld en dus vooraleer een voogd kon worden aangesteld of een raadsman kon worden toegewezen (RvS 6 september 2021, nr. 251.420). Er dient hierbij te worden opgemerkt dat geen enkele rechtsregel de asielinstanties ertoe verplicht om voor verzoeker een voogd en/of een advocaat te voorzien bij het invullen van deze fiche. Verzoeker toont evenmin aan hoe de door hem in de 'fiche NBMV' weergegeven versie van de feiten anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een voogd en/of een advocaat. De Raad merkt op dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de 'fiche NBMV' niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat het document niet werd opgesteld met het oog op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, dat het een beknopte weergave betreft en dat de verklaringen hem niet werden voorgelezen, is op zich evenmin van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Dit klemmt des te meer daar de gegevens betreffende verzoekers identiteit, zijn familieleden en zijn reisweg overeenstemmen met zijn verklaringen die hij later aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op basis van hetgeen voorafgaat, mocht de commissaris-generaal wel degelijk verwijzen naar de in de 'fiche NBMV' neergeschreven verklaringen en kon hij wel degelijk flagrante tegenstrijdigheden vaststellen tussen deze

verklaringen en die tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS voor wat betreft kernaspecten van verzoekers voorgehouden asielrelaas, met name wat betreft de problemen met de taliban. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze aperte tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Waar verzoeker in dit verband nog verwijst naar de arresten nrs. 151 978 van 8 september 2015 en 225 025 van 20 augustus 2019 dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaken hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming. Te meer daar het in de voormelde zaken ging om fiches die in het Frans werden ingevuld zonder hulp van een tolk, terwijl uit de voorliggende fiche NBMV blijkt dat het interview in het Pashtou werd gevoerd (administratief dossier, 'fiche NBMV', p. 1).

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief dat het opmerkelijk is dat verzoeker verklaart niet op de hoogte te zijn geweest van zijn casus en dus met andere woorden omtrent zijn problemen waarvoor hij Afghanistan diende te verlaten, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtoollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal overweegt voorts op goede gronden:

“Wat de gedwongen rekrutering door de taliban betreft (CGVS, p. 23) dient er verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Dit alles blijkt geenszins uit jouw verklaringen. Je komt niet verder dan te stellen dat de taliban tegen jouw vader hebben gezegd dat jij naar hen moest gaan (CGVS, p. 24). Meer kan je er niet over vertellen. Hoeveel keer ze dit aan jouw vader hebben gevraagd weet je niet (CGVS, p. 25). De taliban zijn je nooit thuis komen zoeken (CGVS, p. 24). Tegen jou hebben ze niet gesproken (CGVS, p. 25) en niemand anders heeft jou ooit gevraagd om je aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 25). In de moskee werd er door de maulawi's en de qari's wel verteld dat ze een islamitische regering zouden vormen en dat mensen met hen dienden samen te werken (CGVS, p. 25) maar verder werd er niks verteld over rekrutering (CGVS, p. 25). Of er op andere plaatsen nog over de taliban werd gesproken kan je niet zeggen (CGVS, p. 26). Dit wijst evenmin op enige vorm van indoctrinatie door de taliban in jouw regio. Je ontving geen andere bedreigingen van de taliban (CGVS, p. 26). Dit alles wijst er niet op dat de taliban jou zouden hebben willen rekruteren, laat staan een zelfmoordaanslag zouden hebben willen laten plegen.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de idee van de taliban zeker niet was om in hem een gemotiveerde rekrut te vinden met de gezochte vaardigheden om *jihad* te gaan voeren, maar wel om druk te zetten op de familieleden, zodat zijn vader en oom zich zouden aangeven bij de taliban. Verzoeker verwijst naar een rapport van Landinfo, “Taliban: recruitment to Taliban” van 29 juni 2017 om aan te tonen dat familieleden van personen die behoorden tot de voormalige veiligheidsdiensten van Afghanistan een rekruteringsdoelwit waren van de taliban, die coërcitieve maatregelen nam, zodat het familielid met een

militair profiel zich zou aangeven bij de taliban. Hij besluit in dit verband dat zijn relaas aldus wel degelijk consistent is met de algemene situatie in Afghanistan.

De Raad merkt echter in eerste instantie op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk melding maakt van het feit dat de taliban hem, net als veel “jongere gasten” wilden meenemen om hem te laten trainen om een zelfmoordaanslag te plegen (administratief dossier, CGVS, p. 23), wat haaks staat op zijn bewering in het verzoekschrift als zou hij nooit als een betrouwbare en gemotiveerde rekrut in het vizier zijn gekomen van de taliban. Het is immers niet aannemelijk dat de taliban een zelfmoordaanslag zouden toevertrouwen aan iemand die zij wantrouwen, aangezien het risico op desertie en mogelijk zelfs ontdekking dan reëel is. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen geen geloofwaardige aanpak van de taliban kan blijken zo zij werkelijk verzoeker hebben willen rekruteren om te verkrijgen dat zijn vader en oom zich aan de taliban zouden aangeven. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nooit zelf werd aangesproken door de taliban, die enkel telefonische bedreigingen zouden hebben geuit ten aanzien van *nota bene* zijn vader (administratief dossier, CGVS, p. 24-26), die volgens verzoekers beweringen in het verzoekschrift nochtans het daadwerkelijke doelwit zou vormen. Verder is het opvallend dat verzoeker verklaart niet te weten hoe hij zich had moeten aanmelden bij hen (*ibid.*, p. 24).

Verzoeker beargumenteert in het verzoekschrift dat hij nooit persoonlijk werd aangesproken door de taliban omdat hij in Jalalabad verbleef waar de veiligheidssituatie goed was en de taliban niet aanwezig waren. Hij verduidelijkt dat hij op dat ogenblik bijgevolg enkel en alleen per telefoon bereikbaar was en dat hij het land verliet toen de machtsovername door de taliban in de lucht hing. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nochtans verklaart dat hij in Jalalabad niet buitenshuis kon komen omwille van zijn problemen met de taliban en Daesh (administratief dossier, CGVS, p. 11). Daarnaast kan redelijkerwijze worden aangenomen dat van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de taliban kan worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht considereert als volgt:

“Daarnaast kan je ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd na jouw vertrek (CGVS, p. 26). Jouw familie zou hier niks over gezegd hebben en je hebt er ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 26). Het is opmerkelijk dat jouw familie informatie zou achterhouden om jou eventueel niet ongerust te maken en dat ze jou niet op de hoogte zouden brengen van eventuele andere acties van de taliban. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat jouw familie jou uit bezorgdheid niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p. 23, 33). Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Zo ook kan er van jou interesse in het verdere verloop van de problemen verwacht worden. Echter heb je aan jouw ouders niet gevraagd wat er na jouw vertrek nog allemaal is gebeurd (CGVS, p. 26). Je verklaart wel dat je denkt dat het nu redelijk goed met jouw familie gaat (CGVS, p. 14) en dat ze nog steeds in de stad Jalalabad wonen (CGVS, p. 15, 17). Jouw broers kennen er geen problemen (CGVS, p. 28) en andere familieleden kennen evenmin een probleem (CGVS, p. 27, 28). Dit wijst er niet op dat jouw familie zou gevisieerd worden door de taliban.”

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat het gevaar voor zijn achtergebleven familie thans kleiner is doordat zijn vader en hijzelf gevlucht zijn en vrouwen, meisjes en jonge jongens (zijn moeder, zussen en achtergebleven broers van respectievelijk 9, 7, 5 en 3 jaar) geen doelwit zijn van de taliban. Verzoeker toont in dit verband niet aan dat de taliban zijn jonge broers ongemoeid zouden laten zo zij daadwerkelijk de familie zijn van iemand die werkzaam was voor de vroeger Afgaanse autoriteiten. Uit de voormelde landinformatie (EASO, “Recruitment by armed groups”, EUAA, “Afghanistan. Targeting of Individuals” van augustus 2022 en EUAA, “Country Guidance” van januari 2023) blijkt dat de indoctrinatie door de taliban op zeer jonge leeftijd (zes jaar) start en zich voortzet tijdens religieuze studies onder gezag van een taliban-leerkracht tot een periode van zeven jaar. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat het gevaar voor zijn familie thans kleiner is, klemmt des te meer daar verzoeker aangeeft dat zijn maternale oom en zijn familie thans nog in Maidan Wardak verblijven, terwijl deze oom volgens verzoekers verklaringen eveneens omwille van zijn werkzaamheden in het vizier van de taliban zou zijn gekomen.

Verzoeker voert in het verzoekschrift vervolgens aan dat hij niet durft te vragen wat er nog allemaal is gebeurd met zijn familieleden omdat hij bang is dat ze slecht nieuws zullen brengen en zijn familieleden hem waarschijnlijk ook niet ongerust willen maken. De Raad herhaalt dat verzoeker in België

internationale bescherming vraagt omwille van de problemen met de taliban en Daesh ten gevolge van de werkzaamheden van zijn vader en zijn maternale oom N. K. Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoeker zich terdege over deze problemen en de evolutie daarvan zou informeren, *quod non*. Bovendien kan opnieuw worden aangestipt dat niet kan worden ingezien waarom zijn familie verzoeker de kans op bescherming potentieel zou ondermijnen door informatie voor hem achter te houden.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog pertinent gemotiveerd als volgt:

“Wat de problemen met Daesh betreft dient te worden vastgesteld dat deze evenmin kunnen overtuigen. Daesh zou jouw familie ervan verdenken spionnen te zijn. Ze zouden die mening zijn toegedaan omdat jouw moeder telefoneerde met haar broer, jouw oom aan moederszijde N.(...) K.(...) in Maidan Wardak. Hoe Daesh zou te weten zijn gekomen dat jouw moeder telefonisch contact had met haar broer is nog zeer de vraag, zelf weet je het ook niet (CGVS, p. 29). Verder is het weinig aannemelijk dat Daesh een vrouw zonder buitenshuis werk, die het huishouden doet en voor het gezin zorgt (CGVS, p. 16), er plots van zou verdenken een spion te zijn. Eveneens is het niet geloofwaardig dat mocht Daesh de mening toegedaan zijn dat jouw moeder en jouw familie spioneerden ze jou en jouw vader gevangen nemen maar vervolgens zomaar laten gaan (CGVS, p. 23). Dit nadat ze zich eerst de moeite hebben getroost jullie mee te nemen en 10 dagen vast te houden (CGVS, p. 23, 29). Men zou eerder, gezien de reputatie van Daesh, verwachten dat ze jullie niet verder laten leven. Zeker nadat jouw vader hen eerder zou hebben proberen misleiden. Hij zou immers jouw moeder andere informatie dan gevraagd hebben doorgegeven (CGVS, p. 23). Daarnaast kenden jullie in de stad Jalalabad geen verdere problemen omwille hiervan en kwam Daesh jullie hier niet zoeken, nochtans denk je dat ze jullie gevolgd zijn (CGVS, p. 29), wat niet wordt aangenomen. Mochten ze daadwerkelijk weten dat jullie verhuisd waren naar de stad Jalalabad is het niet aannemelijk dat ze jullie vervolgens met rust laten. Immers hadden jullie de enige voorwaarde voor jullie vrijlating geschonden, zijnde niet verhuizen naar de stad Jalalabad (CGVS, p. 23). Jijzelf woonde nog 2 à 3 jaar in de stad Jalalabad, in dezelfde buurt zonder enig probleem (CGVS, p. 11, 31).” Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde terechte vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.3. Verder wijst verzoeker in onderhavig verzoekschrift op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

2.3.5.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht*

door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land" (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen *International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

2.3.5.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *“zina”* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 96-100).

2.3.5.3.3. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij als ongelovige zal worden aanzien, te meer daar men op de hoogte zou zijn van verzoekers verblijf in België (administratief dossier, CGVS, p. 24). Verder stelt verzoeker dat hij in Afghanistan een lange baard en lang haar zal moeten laten groeien, wat hij niet wil en dat hij in Afghanistan niet naar school zal kunnen gaan (administratief dossier, CGVS, p. 24 en 33). Verzoeker vult in zijn verzoekschrift aan dat hij zich Westers kleedt. Hij onderstreept in dit verband tevens dat hij *“vrijheid nodig”* heeft en hij *“de dictaten van de taliban niet aanvaard”*.

In dit verband overweegt de commissaris-generaal evenwel op goede gronden als volgt:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees

voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien brengt jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke. Je verklaart dat je niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat ze jou ervan gaan verdenken een ongelovige te zijn geworden (CGVS, p. 24). Volgens jou zouden ze er zelfs van op de hoogte zijn dat je in België bevindt (CGVS, p. 24). Echter kan dit niet worden aangetoond. Verder stel je in Afghanistan je baard te moeten scheren en niet het kapsel te mogen kiezen (CGVS, p. 24) dat je wil en zou je er niet naar school kunnen gaan (CGVS, p. 24). Dat je in Afghanistan zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat jij jou in Afghanistan (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van jou maken op zich geen inbreuk uit op jouw fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat jij bij een terugkeer naar jouw land en regio van herkomst ingevolge jouw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan naar de moskee te zijn geweest en nog steeds contact te hebben met jouw familie (CGVS, p.14). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar het feit dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2021 en sindsdien meer dan anderhalf jaar in Europa verblijft, hetgeen hem de tijd gaf om zich aan te passen aan *“de Westerse wereld, aan de Westerse manier van leven, denken en mentaliteit”*. Hij geeft aan thans Frans te spreken en blijk te geven dat hij zijn kennis tracht te verbeteren, naar school te gaan sinds zijn aankomst in België, actief te zijn op sociale media, zich te kleden en gedragen op *“een Westerse manier”*, veel aan sport te doen (cricket en voetbal), niet naar de moskee te gaan in België en veel vrienden te hebben en perfect geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft, niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker tot zijn vijftien jaar in Afghanistan verbleef, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan, met name met zijn vader, moeder en maternale oom (administratief dossier, CGVS, p. 14). Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels drie jaar in België verblijft, kan derhalve niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij Frans spreekt, naar school gaat – zoals blijkt uit de schoolattesten (stuk 1, rechtsplegingsdossier, stuk 10) –, veel vrienden heeft en aan verschillende sporten deelneemt in het opvangcentrum en in de getuigenis van verzoekers leerkracht (stuk 2, rechtsplegingsdossier, stuk 10) wordt vermeld dat hij heeft geproefd van *“het Westen”*, dat hij zich heeft geïntegreerd in de waarden en vrijheden en hij respectvol is naar zijn vrouwelijke leerkrachten, merkt de Raad op dat deze beweringen – behoudens zijn schoolactiviteiten niet gestaafd of verder uitgewerkt – blijk geven van verzoekers inzet, hetgeen lovenswaardig is, maar dat hieruit kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker inmiddels het Frans beheerst – zoals ook blijkt ter terechtzitting –, niet maakt dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij in België niet naar de moskee gaat, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in dit kader verklaart dat hij nog wel degelijk een praktiserende soenniet is, doch dat er in België geen moskee is in de buurt (administratief dossier, CGVS, p. 6). Hieruit kan aldus geenszins worden afgeleid dat verzoeker niet langer de islam zou aanhangen, integendeel verklaart hij uitdrukkelijk dat dit wél het geval is (*ibid.*).

Hoewel verzoeker in dit verband geen concrete uiteenzetting geeft op welke wijze zijn sociale media-aanwezigheid van invloed zou zijn op zijn vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering, wijst de Raad erop dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonde dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of zijn volledige Facebook-, Instagram- en Tiktok-account te privatiseren of te verwijderen.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog betoogt dat duidelijk blijkt dat hij uit een progressieve familie komt daar hij niet naar de madrassa ging, niet dagelijks naar de moskee ging en verschillende van zijn familieleden werkten voor de voormalige overheid, alsook dat hij zijn geboortedorp heeft verlaten op twaalf jaar waarna hij nog twee à drie jaar in Jalalabad verbleef, waar de taliban niet aanwezig was, wijst de Raad vooreerst op verzoekers gebrek aan medewerking (*supra* punt 2.3.5.2.1.) wat ertoe noopt te besluiten dat hij geen klaarheid schept over zijn profiel, zijn scholing en zijn levensomstandigheden in Afghanistan voor zijn komst naar België. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen op het CGVS dat hij aangeeft te gaan bidden in een moskee in zijn dorp van herkomst en op vrijdag in een *“verre moskee”* (administratief dossier, CGVS, p. 6). In Jalalabad zou verzoeker slechts wekelijks zijn gaan bidden omwille van zijn voorgehouden (zij het ongeloofwaardig bevonden) problemen (administratief dossier, CGVS, p.

11-12). Voorts blijkt verzoeker zijn beweerde gebrek aan scholing toe te schrijven aan de afwezigheid van een school in zijn regio van herkomst en zijn problemen (administratief dossier, CGVS, p. 9 en 11). Verzoekers vader zou van job zijn veranderd na hun voorgehouden verhuis naar Jalalabad, waaruit evenmin een intrinsieke overtuiging blijkt om zich aan te sluiten bij de voormalige Afghaanse autoriteiten. Uit dit alles kan aldus geenszins blijken dat verzoeker vanuit een dermate progressief gezin afkomstig is dat hij zich niet zou kunnen of willen schikken naar de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt, te weten dat hij *“zich heeft aangepast aan de westerse wereld”*, *“zich op een westerse manier gedraagt”* en *“perfect geïntegreerd is in België”*, en verwijst hij naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft verzoekers uitgebreid betoog in het verzoekschrift over het talibandiscours, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kabul, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Er wordt niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoeken van F. Stahlmann. In het onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden gewezen dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laten verzoeker evenals zijn advocaat na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Wat betreft de studie van 2021 kan worden vastgesteld dat het ook hier gaat om de ervaringen van 113 Afghanen die van Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd. Daaruit blijkt dat er inderdaad mogelijke risico's zijn voor deze personen die zijn teruggekeerd, maar daarbij moet worden vastgesteld dat de risico's niet enkel uitgaan van de taliban,

maar ook van de familieleden. Ook hier laat verzoeker na om *in concreto* te duiden op welke manier hij hierdoor vervolging dient te vrezen bij terugkeer. Bovendien blijkt uit deze studies niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er naar de moskee is geweest en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*bismet*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3.5.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.5. De documenten, verklaringen van verzoeker en de algemene landeninformatie in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of Daesh. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest “Sufi en Elmi”, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, januari 2023, p. 45-46). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de taliban een grote verantwoordelijkheid dragen in de bestaande internationale sancties tegen hen (onder meer door de mensenrechtenschendingen van hun hand), wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De Raad herhaalt in dit verband nog op dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, doch dat de Raad van oordeel is dat er thans wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren (*supra* punt 2.3.4.2.).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Met het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers en het gegeven dat IS en ISKP opkomen tegen de taliban en dat daarbij burgerslachtoffers vallen als “*collateral damage*” werd rekening gehouden bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. De Raad benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal de landeninformatie heeft geactualiseerd middels zijn aanvullende nota van 10 januari 2024.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en (toenmalig) voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET